

nesl různé hrubé výhružné výroky; že se první výstup stal za městem v Ž.; že svědkem druhého výstupu byla třetí osoba, a že po něm manželka se svou matkou spala ze strachu u sousedů, jakož i že způsob zacházení s manželkou, který měl v zápětí odsouzení obviněného pro přešupek podle § 419 tr. zák., vzbudil ve veřejnosti značné rozhořčení. Spatřuje-li kárná rada v tomto jednání zlehčení cti a vážnosti stavu, jest jí přisvědčiti, ana vysvítá z předpisu § 2 kárného statutu povinnost advokátního kandidáta, by se nejen ve svém povolání, nýbrž i mimo své povolání zachoval tak, by to nebylo na újmu cti a vážnosti advokátského stavu. Choval-li se obviněný, jak zjištěno, proti své manželce způsobem, který nelze srovnati s důstojností akademického občana a vzdělaného člověka vůbec, je na snadě, že toto chování, třebaže kotví v různých sféry soukromé a rodinné, právě proto, že se o něm dověděla i veřejnost, u níž vzbudilo značné pohoršení, jest na újmu i vážnosti a cti stavu advokátského. Není třeba vyčkati, zda v oné trestní věci bude podána zmateční stížnost na záštitu zákona čili nic; vždyť, i kdyby jednání obviněného nenaplnilo skutkovou podstatu přestupku podle § 419 tr. zák., nezměnilo by se tím s ohledem na hrubost a neslušnost zjištěných skutků nic na jejich kárné závadnosti.

Čís. 122 dis.

Jde o poškození cti a vážnosti stavu, nabízel-li advokát opětně insercemi v časopisech zastoupení nemajetným osobám a setrval při tom, ač byl kolegy upozorněn na nepřípustnost takového postupu.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1930, Ds I 25/30).

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že opětovně insercemi v časopisech nabízel zastoupení nemajetným osobám, a setrval při tom, ač byl kolegy upozorněn na nepřípustnost takového postupu, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Odvolání, hájícímu stanovisko, že veřejné nabízení se advokáta (inseráty) k převzetí zastupování nemajetných osob jest jednáním eticky vysoce cenitelným, a že proto nemůže býti porušením vážnosti a cti stavovské, nelze přisvědčiti. Jest ustálenou zásadou nazírání stavu advokátského, že není slučitelné se ctí a vážností stavu, získávati klienty použitím prostředků, které, třebaže jsou v obchodním životě právem pokládány za bezvadné, jsou nedůstojné pro advokáta, poněvadž se jeho povolání zakládá na důvěře, důvěra však musí býti advokátovi přinášena, a nesmí býti získána reklamou a nadháněním klientů. Tuto zásadu jest

přísně a důsledně zachovávat i a netrpěti z ní výjimky neb odchylky; kdyby jednou byla prolomena, třeba i jen v jednom směru, mohlo by to brzy a snadno vésti k naprostému jejímu zřícení a tak k nezřízenému konkurenčnímu boji reklamou, který by se příkře přičil úkolům povolání advokátského a důstojnosti celého stavu. Právem proto spatřuje kárná rada i v inserování pod rouškou převzetí zastupování nemajetných kárný poklesek, zdůrazňujíc jednak, že obviněný nenabízel své služby z pohnutek čistě altruistických, že mu šlo naopak, jak sám připouští, o to, by si tímto způsobem zjednal zdroj příjmů, a poukazujíc dále vhodně k tomu, že pojem »nemajetných« je neurčitý a nelze jej jasně ohraničiti proti pojmu osob »majetných«, a že vlastně rozhodnutí o tom by tak bylo zůstaveno volnému uvážení obviněného. Obviněný byl po prvních inserátech na nepřipustnost jednání ú-ckými advokáty prostřednictvím Dr. M-e upozorněn, a jest proto na snadě závadnost jeho jednání s hlediska kárného přes zdůrazňování šlechtých pohnutek, jimiž prý byl při inserci veden.

Čís. 123 dis.

Jde o podvojně zastupování podle § 10 adv. ř., sepsal-li advokát smír ve sporech svého klienta s klienty jiného advokáta, třeba smír uzavřely strany bez jeho intervence.

Pro subjektivní zodpovědnost s hlediska kárných přecínů stačí nedbalost obviněného.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1930, Ds II 1/30).

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného do nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 14. září 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným přecínem porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Obviněný namítá, že skutkové okolnosti, jak jsou v odsuzujícím nálezu nesporně zjištěny, nezakládají ani přecín porušení povinnosti povolání ani přecín zlehčení cti a vážnosti stavu. Leč souhlasiti jest s názorem napadeného nálezu, že tomu tak jest. I když napadený nález neuvádí výslovně, jaký předpis zákona byl činem obviněného porušen, vyplývá ze zjištěného stavu věci a připouští to i odvolání, že jde o předpis § 10 adv. řádu. Při posuzování otázky, zda lze obviněnému přičísti, jak to vyslovila kárná rada, vinu na oněch přecínech, jest vycházeti nejen ze skutkového zjištění nálezu, nýbrž i ze zjištění v důvodech, neboť tyto jako nerozlučná součást nálezu (§ 40 kár. stat.) podávají teprve pravý obraz o skutečnostech a o důvodech, na nichž byl nález zbudován. Jest zjištěno, že dne 25. května 1926 přišli k obviněnému do kanceláře Dr.